בית הדין האזורי לעבודה תל אביב

סע"ש 22212-10-25

18 נובמבר 2026

לפני :

כב' השופט אביעד אברגיל

התובעת: **סנדרה דולו מנואל**
ע"י ב"כ עו"ד יוגב חלפון ועו"ד בתיה חלפון

נגד

הנתבעת: **אל שרד בע"מ**
ע"י ב"כ עו"ד גלית גולן-רותם ועו"ד אושרית מרציאנו

החלטה

לפניי בקשת הנתבעת להוצאת תמליל שיחה שנערכה בין שתי עובדות הנתבעת מתיק בית הדין (צורף כנספח 2 לכתב התביעה), וכן לפסיקת הוצאות משפט נגד התובעת.

עיקר העובדות הצריכות לעניין והשתלשלות העניינים בתיק

1. לטענת התובעת, היא עבדה בנתבעת משנת 2020 ועד לחודש פברואר 2022 כמוכרת בחנות בקניון. עוד טענה התובעת, כי החל מחודש ספטמבר 2020, כאשר מונה לחנות מנהל חדש, החל זה להתנכל לה, להשפיל אותה בפני עובדים אחרים ולקרוא לה בקריאות גנאי גזעניות, ואף פגע בפרנסתה כשהעביר מכירות ובונוסים שלהם הייתה זכאית למוכרות אחרות (להלן: "**המנהל**"). התובעת פנתה למנהלת האזור והתלוננה על היחס המפלה, אך ללא הועיל. בשנת 2022 היא פוטרה לטענתה שלא כדין.
2. התביעה המקורית הוגשה נגד הנתבעת ונגד המנהל באופן אישי.
3. ביום 28.1.2026 הגישו הנתבעים בקשה ובה הם ביקשו מספר סעדים לגבי כתב התביעה כפי שהוא הוגש: התבקש סילוק על הסף של התביעה נגד המנהל, בהיעדר סמכות עניינית; התבקש סילוק על הסף של רכיבי התביעה ה"נזיקיים"; וכן התבקשה הוצאת נספחים 2 ו-6 לכתב התביעה מתיק בית הדין ופסילתם מלשמש כראיה בשל אי-קבילות, פגיעה בפרטיות המעורבים והיעדר רלוונטיות. נספח 2 הוא תמליל השיחה בין שתי עובדות בחנות, שהוקלטה על ידי התובעת ללא ידיעת הדוברות ומבלי שהתובעת הייתה נוכחת בשיחה או לקחה בה חלק (להלן: "**שתי העובדות**"; "**ההקלטה**"; ו-"**תמליל השיחה**" בהתאמה). לטענת הנתבעת, ההקלטה

דנן היא האזנת סתר אסורה. נספח 6 הוא פרוטוקול שימוע של עובדת אחרת בחנות, שאינה צד להליך זה.

4. ביום 19.2.2026 הגישה התובעת תגובה לבקשת הנתבעים, ודחתה את כלל טענותיהם, תוך הפניה לפסקי דין שונים. ביום 18.5.2026, ולאחר מספר בקשות להארכת מועד, הגישו הנתבעים תשובה לתגובת התובעת, ובמסגרתה העלו טענות לפיהן התובעת הפנתה בתגובתה לפסקי דין שאינם קיימים במאגרים המשפטיים, וייחסה לפסקי דין אחרים קביעות מסוימות, אף שאלו כלל לא נקבעו בהם.

5. ביום 21.6.2026 ניתנה החלטה המורה לתובעת להתייחס לטענות שלפיהן היא אזכרה וציטטה בתגובתה פסקי דין שאינם קיימים או שאינם עולים בקנה אחד עם האמור בהם. בהחלטה ניתנו דוגמאות ספציפיות, כגון: הפניית התובעת להליך "ע"ע 12061-04-20 שמעון אפרים נ' פיקוד מרכז", אשר הוגדר על ידי התובעת כ"עניין פיקוד", כאשר בפועל הליך כאמור אינו קיים. כך גם הפניית התובעת להליך "ע"ע 28222-12-21", שגם הוא אינו קיים.

6. ביום 6.7.2026 הגישה התובעת את התייחסותה, ובמסגרתה באי כוחה התנצלו על הטעויות שנפלו בתגובה, וטענו כי אלה נעשו בתום לב וללא כוונה להטעות את בית הדין. עוד פירטו באי כוח התובעת נסיבות אישיות אשר גרמו לטעויות כאמור.

7. ביום 6.9.2026 התקיים דיון בעניין בקשות הנתבעת. בדיון הסכימו הצדדים כי התביעה נגד המנהל תימחק; כי פרוטוקול השימוע (נספח 6 לכתב התביעה) יישאר בתיק ועניינו יידון במסגרת ההליך, כאשר טענות הצדדים שמורות להם; וכי לא יימחקו סעיפים מכתב התביעה.

אשר לתמליל השיחה בין שתי העובדות, ומשהתובעת עמדה על כך שהוא ייוותר בתיק ויוגש כראיה, נקבע כי תינתן בעניין החלטה מנומקת, אשר במסגרתה גם תידון סוגיית ההוצאות, לרבות בכל הנוגע להפניות ב"כ התובעת לפסקי דין שאינם קיימים במסגרת תגובתה.

<u>תמצית טענות הנתבעת לגבי תמליל השיחה בין שתי העובדות</u>

8. משלא הייתה התובעת שותפה לשיחה בין שתי העובדות, וכפי שהודתה בעצמה (בכך שהשאירה את הטלפון הנייד שלה במחסן וכך השיחה הוקלטה ב"אקראי"), הרי שהיא ביצעה "האזנת סתר" אסורה לפי חוק האזנת סתר, התשל"ט-1979 (להלן: "**חוק האזנת סתר**" או "**החוק**"), שכן היא הקליטה שיחה שהיא אינה צד לה.

9. הנתבעת דחתה את טענת התובעת שעל פיה העובדה שהשיחה הוקלטה ב"אקראי" מסייעת לתובעת, שכן קבילות הראיה נבחנת לפי עצם המעשה ולא לפי הכוונה שמאחוריו. הנתבעת גם ציינה שבהקלטה הייתה משום פגיעה בפרטיותן של שתי העובדות.
10. בהתאם לחוק האזנת סתר, דברים שנקלטו בדרך של האזנת סתר לא יהיו קבילים כראיה בבית משפט. לפיכך עתרה הנתבעת להוצאת התמליל מתיק בית הדין ופסילתו מלשמש כראיה.

<u>תמצית טענות התובעת לגבי תמליל השיחה בין נועה לרינה</u>

11. התובעת התכוונה להקליט שיחה בינה לבין המנהל בעניין "עלילות שוא" שייחס לה, ולכן היא הניחה את הטלפון שלה במצב הקלטה על בגדים במחסן החנות. אולם, המנהל לא רצה לדבר עמה ויצא מהמחסן. לכן, התובעת יצאה מהמחסן בעקבותיו, בזמן שהשאירה בתוך המחסן את מכשיר הטלפון הנייד שלה דולק ובמצב הקלטה. בדיוק באותו זמן נכנסו שתי העובדות למחסן ושוחחו ביניהן על התובעת, וכך הוקלטה השיחה.
12. השיחה בין שתי העובדות הוקלטה במחסן החנות. לשיטת התובעת, עובדי החנות, לרבות שתי העובדות, נהגו להגיע למחסן במהלך העבודה, ומכאן שלא הייתה להן ציפייה סבירה לפרטיות בשיחה ביניהן.
13. לטענת התובעת, מדובר בראיה אותנטית ורלוונטית שתשפוך אור על הדרך שבה החליטה הנתבעת, יחד עם המנהל, על פיטוריה משיקולים פסולים. בדיון בפניי טענה התובעת (באמצעות באי כוחה) כי השיחה האמורה חוסה תחת הפטור מהיתר להאזנת סתר הקבוע בסעיף 8(1)(ג) לחוק האזנת סתר.

<u>תמלול השיחה - דיון והכרעה</u>

14. לאחר ששקלתי את כלל טענות הצדדים, מצאתי כי יש לקבל את בקשת הנתבעת ולהוציא את תמליל השיחה מהתיק, כמפורט להלן.
15. בהתאם לסעיף 1 לחוק האזנת סתר, אין חולק כי הקלטת השיחה בין שתי העובדות היא האזנת סתר כהגדרתה בחוק, וכל התנאים הקבועים בחוק בעניין זה מתקיימים. <u>ראשית</u>, התובעת אינה "בעל שיחה" – היא אינה משתתפת בשיחה,

אינה אחת מהדוברות בשיחה והשיחה לא יועדה אליה [ראו למשל: ע"פ 1497/92 **מדינת ישראל נ' אלי בן משה צוברי**, מז(4) 177 (1993); ע"פ 48/87 **איתן צ'חנובר נ' מדינת ישראל**, מא(3) 581 (1987)]; שנית, ההאזנה לשיחת שתי העובדות בוצעה באמצעות מכשיר הטלפון הנייד של התובעת; ושלישית, ההאזנה לשיחת שתי העובדות נעשתה ללא ידיעתן וללא הסכמתן, ואין בהקשר זה טענה אחרת.

16. סעיף 13(א) לחוק האזנת סתר קובע כי "**דברים שנקלטו בדרך של האזנת סתר בניגוד להוראות חוק זה או להוראת סעיף 2א לחוק חסינות חברי הכנסת, לא יהיו קבילים כראיה בבית משפט, אלא באחד משני אלה...**" כאשר שתי האפשרויות הקבועות בסעיף 13(א)(1) ובסעיף 13(א)(2) לחוק מתייחסות להליכים פליליים בלבד.

17. לפיכך, משעניינו אינו הליך פלילי, ואין חולק כי מדובר בהאזנת סתר כהגדרתה בחוק, אשר נעשתה ללא ידיעה וללא הסכמה של שתי העובדות, הרי שתמליל השיחה וההקלטה אינם קבילים כראיה בבית הדין [השוו: רע"א 27/20 **טוני ברגיג נ' רשות המיסים בישראל - היחידה הארצית לשומה** (12.5.2020)].

18. בהקשר זה נציין, כי אמנם בהתאם לסעיף 32 לחוק בית הדין לעבודה, התשכ"ט-1969, ככלל, בית הדין אינו קשור בדיני הראיות. עם זאת, כפי שפסק בית הדין הארצי, הוראה זו "**לא נועדה לשחרר את בית הדין כליל מעקרונות דיני הראיות, להכשיר ראיות פסולות או לפעול בניגוד לכללים המקובלים הנהוגים בתחום זה.**" [ע"ע (ארצי) 1520/04 **רונית חמו – אלעזר עמשי** (21.2.2005)].

19. על פי הפסיקה, בעת מתן החלטה בדבר קבילות ראיה, על בית הדין להדריך עצמו בהתאם לעקרונות הכלליים של פקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971, והכללים הראייתיים המקובלים במערכת בתי המשפט, תוך התאמתם לאופיו המיוחד של בית הדין. לפיכך נקבע, כי הגשת הקלטה כראיה כפופה לשלושה תנאים: הראשון, תנאי טכני הבוחן את אמינות ההקלטה; השני, תנאי מהותי – המוודא את קבילות תוכנה של ההקלטה; והשלישי, תנאי פורמלי – הבודק אם ההקלטה אינה עומדת בסתירה להוראותיו של חוק האזנת סתר [ע"ע (ארצי) 36076-06-10 **י. קל-לי תעשיות בע"מ - דמיטרי מלי** (9.12.2010), וההפניות שם]. ההקלטה בענייננו אינה עומדת בתנאים אלה, ומשכך אינה קבילה כאמור.

20. יש לדחות את טענת התובעת, כי עצם העובדה ששתי העובדות שוחחו ביניהן במחסן, יש בה כדי ללמד על הסכמתן מכללא לוותר על פרטיותן, עד כדי הסכמה כי

התובעת תקליט את שיחתן. אכן, עידן הטלפונים הסלולריים הביא לכך שקל יותר מבעבר להאזין לשיחות ולהקליט אותן, אך לא ניתן לקבל כי עצם קיום הטכנולוגיה יש בו כדי להביא צדדים שלישיים לוויתור מכללא על פרטיותם [השוו: ת"פ (ת"א) 2762/94 **מדינת ישראל נ' דב טל** (2.10.1995)]. שתי העובדות לא היו אמורות להעלות על דעתן, בראותן את התובעת יוצאת מהמחסן (או משראו שהן לבד במחסן), כי התובעת השאירה במחסן את הטלפון שלה במצב הקלטה.

21. בהקשר זה, ואף למעלה מן הצורך, יש לדחות את הטענה שהעלתה התובעת בדיון שהתקיים ביום 6.9.2026, שלפיה במחסן הותקנה על ידי הנתבעת מצלמה שגם מקליטה קול. הטענה נטענה על ידי התובעת בעלמא וללא כל ביסוס, וממילא הוכחשה על ידי הנתבעת. כמו כן, אין בטענה כדי לשנות מן המסקנות והקביעות בהחלטה זו.

22. בהמשך לכך, יש לדחות גם את טענתה החלופית של התובעת, כאילו מדובר בהאזנת סתר מותרת, החוסה תחת סעיף 8(1)(ג) לחוק האזנת סתר. סעיף זה קובע כי האזנת סתר אינה טעונה היתר אם היא בוצעה "**ברשות הרבים**" ואם נעשתה גם "**באקראי ובתום לב, אגב הקלטה גלויה שנועדה לפרסום ברבים או למחקר**". "רשות הרבים" הוגדרה בסעיף זה כך: "**מקום שאדם סביר יכול היה לצפות ששיחותיו יישמעו ללא הסכמתו, וכן מקום שבו מוחזק אותה שעה עצור או אסיר.**"

23. מדברי ההסבר לסעיף 8 לחוק האזנת סתר עולה שהדוגמה שהמחוקק חשב עליה בהקשר זה היא זו: "**לענין זה מתיר החוק האזנה שאינה מכוונת לכתחילה לשיחה פלונית ושנעשתה אגב הקלטה פומבית (כגון הקלטת רחוב בטלוויזיה, הקולטת מבלי משים שיחה פרטית)...**" [הצעות חוק 1361 (31.7.1978)].

24. גם אם אקבל את גישתה של התובעת, כי מחסן החנות היה בגדר "רשות הרבים" (ולטעמי כאמור יש בכך קושי של ממש בנסיבות העניין), הרי שלפי גרסתה של התובעת עצמה **אין מדובר בהקלטה גלויה**, שכן התובעת הניחה את הטלפון הנייד שלה על הבגדים במחסן במצב הקלטה, מתוך מטרה מלכתחילה להקליט את המנהל **בסתר וללא ידיעתו**. לפיכך, אף אם שתי העובדות הבחינו בטלפון הנייד של התובעת, וספק רב שכך היה, הרי שלא יכלו להניח כי הטלפון דולק במצב הקלטה, בפרט כשהתובעת אינה במחסן בזמן זה. די בכך כדי לדחות את טענת התובעת בנוגע לתחולת סעיף 8 לחוק.

25. כמו כן, התובעת לא עומדת בתנאי הנוסף הנדרש לפי סעיף 8(1)(ג) לחוק – לפי הצהרתה של התובעת עצמה, **ההקלטה לא נועדה לפרסום ברבים או למחקר**, אלא מטרתה הייתה להשיג הקלטה של המנהל שתסייע לה למנוע את פיטוריה או כדי להוכיח את טענותיה בנוגע להתנהלותו. ברי, כי זו אינה תכלית הסעיף. אין חולק, כי התובעת לא התכוונה לערוך מחקר ולא התכוונה לפרסם הקלטה של "שיחות המחסן".

26. יתרה מכך, סעיף 13(ג) לחוק קובע כי "**דברים שנקלטו כדין בדרך האזנת סתר לא יהיו קבילים כראיה אלא בהליך פלילי שאינו על פי קובלנה.**" מכאן כי ראיות שנאספו על פי היתר בדרך של האזנת סתר, ניתנות לשימוש בהליכים פליליים בלבד, ולא בהליכים אזרחיים [ראו והשוו: רע"א 2506/07 **דוד אפל נ' אלומיניום אחזקות (א.ה) בע"מ** (31.3.2008)]. לפיכך, אף אם טענתה של התובעת כי חל בעניינה סעיף 8(1)(ג) לחוק הייתה מתקבלת, לא היה בכך כדי לסייע לה משהליך זה אינו פלילי אלא אזרחי.

27. **לאור האמור לעיל, הרי שההקלטה היא האזנת סתר, ובהתאם להוראת סעיף 13 לחוק האזנת סתר, ההקלטה ותמליל השיחה אינם קבילים כראיה**.

28. למעלה מן הצורך אציין, כי גם אם מדובר ב"ראיית זהב" שהתובעת נתקלה בה **באקראי** לטענתה (ולטעמי ספק אם כך הם פני הדברים), ממילא אין בכך כדי להכשיר את הראיה. ראשית, סעיף 13(א) לחוק מתמקד בראיה, ולא במצבו הנפשי של מי שהקליט. הוא חל על "דברים שנקלטו בדרך של האזנת סתר בניגוד להוראות חוק זה". השאלה היא אם הדברים נקלטו באופן שהחוק אוסר, ולא אם המקליט התכוון לכך. המחוקק נתן משקל להקלטה אקראית במקום אחד בלבד – סעיף 8(1)(ג) – ושם התנה זאת בתנאים נוספים: רשות הרבים, הקלטה גלויה, ומטרה של פרסום ברבים או מחקר. כפי שפורט לעיל, תנאים אלה אינם מתקיימים. אין מקום לקרוא לחוק חריג כללי של "אקראיות" שהמחוקק לא קבע. שנית, ההקלטה כאן אף אינה "אקראית" במובן שהתובעת מבקשת לייחס לה. התובעת הפעילה את הטלפון במצב הקלטה במכוון, והיא שהשאירה אותו פועל, ללא השגחה, במחסן שבו נותרו עובדות אחרות. העובדה שהמכשיר קלט שיחה אחרת מזו שאליה כוונה ההקלטה אינה משנה את אופן הקליטה: שיחת שתי העובדות נקלטה במכשיר שאף אחת מהן לא ידעה עליו. זאת ועוד, לאחר שהתברר לתובעת מה נקלט, היא בחרה לתמלל את השיחה ולהגישה לבית הדין. בחירה זו נעשתה ביודעין. שלישית, התובעת טענה כי ההקלטה היא "מאוד רלוונטית" מבחינתה. אולם הטענה אינה

יכולה להועיל לה. סעיף 13(א) לחוק אינו מותיר לבית הדין שיקול דעת לאזן בין ערכה של הראיה לבין הפגיעה בפרטיות. הפתח שפתח המחוקק לאיזון כזה מצוי בסעיף 13(א)(2) לחוק, שהוסף לחוק בתיקון משנת 1995. הוא מוגבל במפורש ל"הליך פלילי בשל פשע חמור". רק בהליך כזה רשאי בית המשפט לקבוע, "מטעמים מיוחדים שיפרט", כי "הצורך להגיע לחקר האמת עדיף על הצורך להגן על הפרטיות." כפי שציינתי, ההליך שלפניי אינו פלילי. המחוקק בחר שלא להחיל איזון זה בהליכים אזרחיים, ובית הדין אינו מוסמך לעשות כן.

29. **<u>לסיכום</u>** – הקלטת השיחה בין שתי העובדות נעשתה ללא הסכמת מי מבעלי השיחה, והיא "האזנת סתר" שנעשתה בניגוד לחוק האזנת סתר. סעיף 8 לחוק אינו חל עליה. העובדה שהשיחה נקלטה שלא במתכוון לכאורה אינה מכשירה אותה. חשיבותה הראייתית לתובעת אינה שיקול שבית הדין רשאי לשקול. לפיכך הראיה אינה קבילה מכוח סעיף 13(א) לחוק.

לפיכך, התמליל יוצא מן מהתיק (נספח 2 לכתב התביעה) והתובעת לא תוכל לעשות בו ובהקלטה שימוש [השוו: סע"ש (י-ם) 15772-09-20 **טל שבת - גבע מרכז לשירותים קהילתיים בגבעת זאב** (27.2.2023)].

למען הסר ספק, לא יעשה שימוש בתוכן ההקלטה או התמליל בהמשך ההליך, לרבות בדרך של ציטוט, תקציר או עימות עדים עם תוכנה.

<u>אזכור פסקי הדין שאינם קיימים – רקע דיוני</u>

30. אין מחלוקת כי בתגובתה מיום 19.2.2026 אזכרה התובעת שני פסקי דין שאינם קיימים, כאשר הבולט שבהם הוא "ע"ע 12061-04-20 שמעון אפרים נ' פיקוד מרכז". הנתבעת ציינה זאת לראשונה בבקשתה מיום 4.3.2026 להגשת תשובה לתגובת התובעת.

31. ביום 21.6.2026 הוריתי לתובעת להתייחס לכך שבתגובתה נכללו אזכורים לפסקי דין שאינם קיימים, ולכך שהיא ייחסה לפסקי דין אחרים דברים שלא נקבעו בהם. ציינתי, כי מהאזכורים כאמור עולה החשש לשימוש לא מושכל בכלי בינה מלאכותית, והבהרתי כי בית הדין שוקל בעניין זה פסיקת הוצאות לטובת אוצר המדינה ואף הוצאות אישיות אשר יושתו על ב"כ התובעת.

32. ביום 6.7.2026 השיבה ב"כ התובעת, עו"ד בתיה חלפון, כי באי כוח התובעת לא השתמשו כלל בכלי בינה מלאכותית, אלא באתרים משפטיים אחרים, וכי כל

הטעויות שנפלו באזכורים נפלו בתום לב, ולכן אין מקום לפסיקת הוצאות לטובת אוצר המדינה או הוצאות אישיות. עוד ציינה עו"ד בתיה חלפון, כי באותו מועד נסע עו"ד יוגב חלפון לחו"ל ואילו אחיה נפטר למרבה הצער, ולכן בשל צירוף נסיבות אלו ייתכן שהיא לא הבחינה בטעויות.

<u>אזכור פסקי הדין שאינם קיימים – דיון והכרעה</u>

33. בית המשפט העליון ובית הדין הארצי עמדו על חומרת הדברים בכך שעורכי דין מסתמכים ללא בדיקה על מודל שפה ("בינה מלאכותית") ומפנים להליכים שגויים שאינם קיימים [בג"ץ 38379-12-24 **פלונית נ' בית הדין השרעי לערעורים ירושלים** (23.2.2025); עע"מ 63194-08-25 **נבו בן כהן נ' עיריית רמת גן** (22.3.2026); בר"ע (ארצי) 34038-02-26 **קיבוץ בית ניר - רונן מרסיאנו** (22.3.2026) (להלן: "**עניין בית ניר**")]. בפסיקה זו נקבע כי שימוש שגוי כזה במודל בינה מלאכותית אף מצדיק הטלת הוצאות אישיות על עורכי הדין.

34. בענייננו, העובדה שב"כ התובעת הפנו לשני הליכים שאינם קיימים כלל, ובפרט לאזכור "ע"ע 12061-04-20 שמעון אפרים נ' פיקוד מרכז" – מלמדת על כך שהם הסתמכו לצורך איתור הפסיקה, במישרין או בעקיפין, ובסבירות גבוהה, על מודל בינה מלאכותית. מודלים כאלה נוטים לצרף שמות שונים ומספרי הליכים וכך ליצור הפניות להליכים שאינם קיימים, מה שמכונה בלשון המדוברת "הזיות".

35. ייתכן שהשימוש בבינה המלאכותית לא היה ישיר, אלא נעשה באמצעות אתרים משפטיים אחרים, כפי שציינה ב"כ התובעת בתשובתה מיום 6.7.2026, אלא שלטעמי הדבר חמור באותה מידה, שכן בכל מקרה הדבר מצביע על העתקת אזכורים ללא בדיקה מספקת. אין מדובר רק באזכור בודד, אלא במספר טעויות, ובחלקן טעויות מהותיות, לרבות ייחוס ציטוטים לפסקי דין בהם הדברים כלל לא נאמרו, ושספק אם הם משקפים את הדין (למשל הציטוטים שיוחסו לפסק הדין **בעניין חקמון**, כמפורט בהחלטתי מיום 21.6.2026 [ע"ע (ארצי) 21934-02-21 **יצחק חקמון נ' מדינת ישראל** (6.9.2022)].

36. האחריות לתוכן הכתב מוטלת על עורכי הדין החתומים עליו, ואין הם יוצאים ידי חובה בכך שהסתמכו על כלי בינה מלאכותית ללא בדיקה ראויה. **בעניין בית ניר** הטיל בית הדין הארצי הוצאות אישיות לטובת אוצר המדינה בסך 2,500 ש"ח על

ב"כ הצד שהגיש כתב בית דין תוך הסתמכות מטעה ושגויה על יישום בינה מלאכותית. בעניינו, יש מקום להתחשב בנסיבות האישיות שציינה ב"כ התובעת. לאור האמור, יש להסתפק בפסיקת הוצאות אישיות מתונות לחובת ב"כ התובעת ולטובת אוצר המדינה, בסך **1,500 ש"ח**, אשר ישולמו בתוך 30 ימים מהיום.

<u>סוף דבר</u>

37. נספח 2 לכתב התביעה (תמליל השיחה) יוצא מן התיק, והוא (וההקלטה) אינם קבילים כראיה, כפי שפורט בהרחבה לעיל.

38. הנתבעת תגיש כתב הגנה בתוך 30 ימים מהיום.

39. בנסיבות העניין, נוכח קבלת רוב בקשות הנתבעת ובהתחשב בכך שהתובעת הפנתה לפסקי דין שאינם קיימים (מה שהגדיל את הוצאות הנתבעת בשל הצורך להגיש בקשה בעניין), ובהתחשב במכלול נסיבות העניין, תישא התובעת בהוצאות הנתבעת בסכום מופחת בסך **3,000 ש"ח**, אשר ישולמו תוך 30 ימים מהיום.

40. **מזכירות – לעיוני בהתאם**.

ניתנה היום, ח' כסלו תשפ"ז, (18 נובמבר 2026), בהעדר הצדדים ותשלח אליהם.

אזורי לעבודה ת"א
נאמן למקור
532583975

אביעד אברגיל, שופט